

FORPAGTER AUG. BECH
IN MEMORIAM

Forpagter Aug. Bech.

R. af Dbg., Dm., p. p.

Født 16. August 1879. — Død 12. juni 1953.

FORPAGTER AUG. BECH, VALLØ

IN MEMORIAM

Der blev sorg i mange sind, da budskabet spredtes, at forpagter *Aug. Bech*, Landhusholdningsselskabets præsident 1943 til 1952, den 12. juni pludselig var afgået ved døden. For hans nærmeste kom det vel næppe helt uventet, skønt forpagter *Bech* — i hvert fald tilsyneladende — havde genvundet sit helbred efter en alvorlig hjertelidelse for nogle år siden. Også sin arbejdsevne havde han genvundet, omend den gamle sygdom af og til mindede ham om, at der skulle passes på.

Med forpagter *Aug. Bech* har dansk landbrug og dansk organisationsliv mistet en af sine store, helstøbte skikkelser. Rigt begavet og levende interesseret som han var, i besiddelse af overblik og usædvanlige forhandlingsevner, kunne det næsten ikke undgås, at forpagter *Bech* kom i forgrunden i de mange organisationer og institutioner, der i årenes løb har lagt beslag på hans arbejdskraft og store indsigt. Og det slider på sin mand.

Forpagter *Aug. Bechs* interesser spændte vidt. De omfattede ikke blot landbruget og dets mangeartede spørgsmål af faglig og erhvervsmæssig natur, men gik langt udenfor — ind på områder, hvor det drejede sig om at yde en hjælpende indsats for medmennesker i nød. Man behøver blot at nævne finlands-hjælpen og hjælpeaktioner til Belgiens og Frankrigs nødstedte i årene efter krigen, hvor forpagter *Bech* gjorde et stærkt påskønnet arbejde. Mange lærte forpagter *Bech* at kende som den fremragende organisationsleder, mild af væsen, stilfuld i sin fremtræden, smidig og saglig i forhandling. Han kunne give et møde festglans. Men ingen kunne siges at kende forpagter *Bech*, før de også havde haft samarbejde med ham på nært hold, hvor netop det menneskelige, det formidlende, kunne blive så stærkt fremtrædende.

* * *

Forpagter *August Villads Bech* var født den 16. august 1879 på Engelsholm ved Vejle som søn af kammerherre, hofjægermester *C. A. Rothe Bech*. Gennem hele livet følte forpagter *Bech* sig stærkt knyttet til sit barndomshjem, som han iøvrigt også i nogle få år — fra 1920 til 1923 — var ejer af. Han omfattede det med usædvanlig pietetsfølelse og veneration — et ord, som forpagter *Bech* ofte benyttede som udtryk for ærbødighed og ærefrygt ved omtale af det forbigangne. Han var dybt rodfæstet i alt det, nutiden hviler og fremtiden bygger på. Derfor betød tradition og sammenhæng mellem fortid og nutid så meget for ham i alt, hvad han foretog sig.

Der var næsten noget symbolsk i dette, at forpagter *Bechs* sidste handling uden for hjemmet blev at deltage i genindvielsen af barndomshjemmet Engelsholm, hvis gamle historisk værdifulde hovedbygning fra 1590'erne nu var blevet genopbygget efter en brand for ca. 1½ år siden. Hovedbygningen — det eneste, der er bevaret af den fordums herregård — har siden 1940 været anvendt som folkehøjskole, men trods de store forandringer, der var sket gennem årene, betød stedet og minderne alligevel så meget for forpagter *Bech*, at det var ham et hårdt slag, da store dele af den fredede bygning lagdes øde ved branden.

I lige så høj grad glædede det imidlertid forpagter *Bech* at se barndomshjemmet genopbygget og restaureret på en sådan måde, at det oprindelige var blevet bevaret i størst mulig udstrækning. Det har uden tvivl været ham en stor lykke at deltage i denne indvielse, men med det levende og følsomme sind, han havde, har det måske taget stærkere på ham, end helbredet kunne holde til.

* * *

Efter endt skolegang og præliminæreksamen forlod *August Bech* som ung mand barndomshjemmet for at gennemgå sin praktiske uddannelse inden for landbruget. Hans interesser blev ikke i første omgang tilfredsstillet ved praktisk landmandsgerning alene. Vejen blev lagt over Landbohøjskolen, hvorfra han i 1902 dimitteredes som landbrugskandidat med udmærkelse. Forpagter *Bech* hørte til den årgang af land-

brugskandidater, der talte så kendte mænd som *Madsen-Mygdal*, *Hauch*, *Fenger*, *M. K. Kristensen*, *A. P. Jacobsen* og *Ib Windfeld* m. fl.

Det almindelige landbrugsstudium havde imidlertid ikke fuldtud tilfredsstillet forpagter *Bechs* kundskabstrang. Han fortsatte med specialkursus og tog i 1904 tillægseksamen i planteavl, for 2 år senere at vende tilbage til praktisk landbrug som ejer af gården *Elkjærholm* ved *Kolding*.

Der gik ikke mange år, før *Kolding Herreds Landbrugsforening* havde bud efter den nye mand på egnen med den usædvanlige uddannelse på planteavlens område. Forpagter *Bech* blev i 1910 medlem af foreningens bestyrelse samt formand for dens planteavlsudvalg, poster, som han besad indtil 1914, da han solgte *Elkjærholm*.

Der fulgte nu 3 år, hvor forpagter *Bech* helligede sig andre interesser, som han havde ved siden af de landbrugsmæssige. Det første år var han knyttet til *Dansk Røde Kors*, og i de to følgende var forpagter *Bech* beskæftiget i *Landmandsbanken* for at skaffe sig bankteknisk indsigt.

* * *

Allerede i 1917 vendte *August Bech* dog tilbage til landbruget. Han blev forpagter af *Vallø Hovedgaard*, stedet, hvor han fik sit blivende virke, og hvorfra han udadtil blev kendt og anerkendt, først som de større landbrugs talsmand gennem *Tolvmandsforeningerne*, siden som præsident i *Landhusholdningsselskabet*.

Inden forpagter *Bech* nåede frem til denne position i dansk landbrugs organisationsliv, havde han deltaget i landboforeringsarbejdet og været aktiv i *tolvmandsforeningernes* virksomhed. Forpagter *Bech* var således medstifter af *Centralforeningen af Tolvmandsforeninger og større Landbrugere i Danmark* i 1923, blev næstformand i foreningen og overtog i 1926 formandshvervet, som han varetog i 16 år. Ved sin afgang i 1942 udnævntes han til æresmedlem.

Forpagter *Bech* fik med denne forenings ledelse at gøre på et tidspunkt, hvor vilkårene ikke var særligt gode for landbruget og i særdeleshed ikke for de større landbrug, bl. a. på grund af de relativt høje arbejdslønninger. Det var, som om

der mange steder ligesom savnedes kraft til at følge med i den landbrugsmæssige udvikling, som andre dele af erhvervet var inde i. Sådanne forhold vil som regel føre til delte meninger om de veje, der bør følges, både fagligt og økonomisk, for at komme igennem, og det var ikke nogen let opgave, forpagter *Bech* gik ind til.

Når de største landbrug i dag har opnået en ganske anden placering i landbruget som helhed, end de havde i tyverne og i begyndelsen af trediverne, så er der ingen tvivl om forpagter *Bechs* personlige andel heri. Ved sin midtpunktsamlende personlighed og ved sit klarsyn fik han afgørende indflydelse på de retningslinier, der i sin tid blev stukket ud.

Forpagter *Bech* var talsmand for de større landbrug, men aldrig ensidig. Han havde den grundindstilling, at de bedste resultater i det lange løb altid nås, når de forskellige kræfter koordineres i stedet for at blive anvendt i kampens tjeneste. Han ønskede aldrig at opnå fordele for den sag, han virkede for, hvis det skulle ske på andres bekostning. Det gjaldt i spørgsmålet om ejendomsstørrelser, som det gjaldt i landbrugets erhvervsmæssige placering i det danske samfund. Der skulle være plads for alle, og ingen skulle dominere. I stedet for at grave grøfter mellem dele af landbruget eller mellem landbruget og de andre erhverv, skulle bestræbelserne sættes ind på at udjævne kunstige skel. Landbrugets placering skulle vi selv skabe gennem større dygtighed, og samfundsmæssigt skulle vi søge at forstå hinandens vanskeligheder og samvirke for opnåelse af det, vi kunne være fælles om. Det var ledetråden i forpagter *Bechs* arbejde udadtil.

Tiden var i første omgang næppe helt moden for det vidsyn og den tolerance, som forpagter *Aug. Bech* så stærkt gjorde sig til talsmand for. Den kunne opfattes som svaghed — og blev det. Derfor har forpagter *Bech* også i årenes løb måttet bryde mangen en lanse for det, som han anså for ret, og han havde sin egen, eminente måde at gøre det på. De opnåede resultater blev de bedste argumenter som støtte for forpagter *Bechs* synspunkter vedrørende samarbejdets værdi. Selv mestrede han

samarbejdets kunst som få og nød i usædvanlig grad tillid overalt, fordi ingen tvivlede på hans altid redelige hensigter.

Sin tilknytning til landboforeningsvirksomheden på Sjælland fik forpagter *Bech* i 1926, da han valgtes til formand for Præstø Amts Landboforenings planteavljudvalg. Denne post varetog han indtil 1939, da han blev foreningens formand.

* * *

Allerede i 1933 indvalgtes forpagter *Bech* som medlem af Landhusholdningsselskabets bestyrelsesråd, og ret hurtigt fik han tildelt opgaver som medlem af forskellige udvalg, bl. a. Udvalget vedrørende drifts- og erhvervsøkonomiske undersøgelser, og senere indvalgtes han også som selskabets repræsentant i Statens Redskabsudvalg, udvalget for Landøkonomisk Rejsebureau — en post han omfattede med særlig interesse — og Dansk Brandværens-Komite.

Ved generalforsamlingen i 1943 skulle der vælges nyt medlem af Landhusholdningsselskabets præsidium i stedet for godsejer, dr. med. *K. A. Hasselbalch*, Borupgaard. Valget faldt på forpagter *Bech*, der året i forvejen var afgået som formand for Centralforeningen af Tolvmandsforeninger, og der er ingen tvivl om, at det var en tillidserklæring, som forpagter *Bech* værdsatte højt, også fordi han derved kom til at gå i sin faders fodspor. Kammerherre *Carl Bech* var i årene 1909—19 præsident i Landhusholdningsselskabet. Dette at forpagter *Bech* derved ligesom kunne fortsætte en tradition, betød meget for ham med hele den indstilling, der nu engang var hans.

Men ikke nok med, at der kunne blive tale om her at gå i fædres fodspor. Dette at kunne medvirke til fremme af landbrugets almene vel, således som det hedder i Landhusholdningsselskabets formålsparagraf, var i nøje overensstemmelse med hele forpagter *Bechs* indstilling, og han fik i de 9 år, han var med i selskabets øverste ledelse, lejlighed til at gøre en indsats, som fandt sin påskønnelse derved, at han udnævntes til æresmedlem af selskabet ved sin afgang som præsident i 1952.

Ved denne lejlighed gav forpagter *Bech* udtryk for, hvad der havde været hans ledetråd gennem hele sin gerning. Han havde altid søgt at gøre en indsats, som ikke alene tog sigte på landbruget i snævrere forstand, men på hele det danske samfund, og han havde gjort det, fordi han troede, at det var den rigtige linie. Og han føjede til, at fremtiden skal stå på fortidens skuldre, men at vi dog aldrig må blive fremmede for den tid, vi lever i. De to kendte linier:

»Følg ej med strømmen, men med tiden,
hvis du vil holde dig ung i striden« —

havde forpagter *Bech* altid søgt at efterleve.

* * *

Der blev igennem årene lagt stærkt beslag på forpagter *Bech* i Landhusholdningsselskabet. Dels blev han formand for selskabets lærlingeudvalg, et arbejde, han gik stærkt op i, fordi det havde med ungdommen at gøre. Det er sjældent at træffe folk, der op i alderen bevarer interessen for ungdommen og dens problemer, således som forpagter *Bech* gjorde det. Og det hang vel sammen med, at han i årenes løb havde haft mange unge landmænd til uddannelse på Vallø Hovedgaard. Mere end mange andre havde forpagter *Bech*, trods sin stærke optaget-hed udenfor bedriften, tid til at være noget for sine unge medarbejdere. Et læreår på Vallø Hovedgaard blev ikke blot et tidsbestemt tjenesteforhold, men i mange tilfælde en forbindelse af mange års varighed.

Som formand for Landøkonomisk Rejsebureau kom forpagter *Bech* gennem udvekslingen af unge landmænd mellem Danmark og andre lande i kontakt med ungdommen, omend på en noget anden måde. De udførlige beretninger herom, som forpagter *Bech* aflagde ved Landhusholdningsselskabets generalforsamlinger år efter år, bar vidne om, at ungdommen og dens dygtiggørelse var spørgsmål, der stod hans hjerte nær.

De, der fik lejlighed til at samarbejde med forpagter *Bech* på nærmeste hold, lærte at værdsætte det medmenneskelige syn, som han lod sig lede af i alle forhold. Han kunne glædes som få, når noget lykkedes, og han delte gerne denne glæde

med andre. Men han kunne også bære skuffelserne, når de kom, og hans første tanke var da at søge frem til årsagerne og få det rettet. Det lå ikke for ham at tage overfladisk på tingene. Når forpagter *Bech* gik ind for en sag, skete det fuldt og helt. Vel var han en forhandlingens mand og dens mester, men han gik aldrig på akkord om noget, hvis rigtighed han nærede tvivl om. Han var sand og ubestikkelig.

* * *

Nu er forpagter *Aug. Bechs* livsbane slut. Hans lange arbejdsdag er gået til ende. Først og fremmest på Vallø Hovedgaard er der blevet en tom plads, her, hvor han var hjemmets naturlige midtpunkt. Men også ude omkring i alle de organisationer, hvor han havde gjort sin indsats, og i de forsamlinger, hvor man var vant til at mødes med ham, vil man komme til at savne forpagter *Bech*. Men tilbage er der overalt mennesker, der lærte at værdsætte ham højt, og som vil videreføre gerningen i hans ånd og derigennem holde mindet om forpagter *August Bech* i ære.

Chr. Aage Krogsriis.

* * *

*Fra kammerherre Chr. Lüttichau, Tjele,
har vi modtaget følgende mindeord om forpagter
August Bech:*

Selv om det har knebet lidt med forpagter *Bech's* helbred, kom hans død alligevel som en overraskelse for de fleste af os.

Vi, der har arbejdet sammen med ham i mange år, vil savne ham, men vi vil mindes ham i dyb taknemmelighed for godt samarbejde og trofast venskab.

Få var så energisk og grundig til at sætte sig ind i de mange forskellige ting, som han arbejdede med, og da han gennem årene opnåede en stor erfaring og rig forhandlingsevne, kunne han med sin fine optræden nå meget langt, hvad det også viste sig han gjorde, idet han kom med i mange ting.

Forpagter *Bech* var født på Engelsholm ved Vejle, og selv om han lagde sin manddoms gerning på Sjælland, blev forpagter *Bech* ved med at holde af Jylland og vedligeholde for-

bindelsen med jyderne på forskellig måde. Navnlig elskede han sit gamle hjem, Engelsholm, som han fulgte gennem de mange år med stor interesse, og det blev en af hans sidste opgaver her på jorden at deltage i indvielsen ved skolens genåbning efter branden.

Det var forpagter *Bech*, der startede Tolvmandsforeningerne, som vi kender dem i dag. At være formand for Tolvmandsforeningerne er en af de vanskeligste opgaver, man har her i landet, tror jeg, da medlemmernes indstilling er meget forskellig, og ingen lader sig sætte i bås, som man ser det så mange andre steder.

Nu synes vi, det er en selvfølge, at de findes, og at vi har det sammenhold, men det var det ikke dengang, de startedes i begyndelsen af tyverne. Han gjorde et mægtigt arbejde og rejste rundt til mange møder omkring i landet og gik ind for den virkelig gode sag.

Som formand for Centralforeningen måtte han forhandle til mange sider, og alle vegne hørte man om hans smukke og korrekte optræden. Givet er det, at forpagter *Bech* nåede langt gennem sin forhandlingsevne, og vi skylder ham megen tak.

Der, hvor jeg havde mest samarbejde med forpagteren, var *Trifolium Frø* og *Det kgl. danske Landhusholdningsselskab*.

Disse to selskaber interesserede ham meget, og han var altid klar til at tage til byen til møder, ja, man kan sige, han var næsten vred, hvis vi i den periode, hvor det kneb lidt med helbredet, holdt et møde uden ham for at skåne ham. Han ville meget nødig forsømme noget.

Udover alt dette bør det også nævnes, at et smukkere familieliv end hos forpagter *Bech* og hans frue kunne vist ikke findes. De var altid lykkelige og glade og meget gæstfrie, når man kom indenfor i deres smukke hjem, og man var klar over, at det var samlingsstedet for hele familien.

Jeg synes, forpagter *Bech's* venlige smil passede godt ind i det forårssmil, som *Vallø Slots* omgivelser møder en med, når man kører derigennem i maj måned.

Med forpagter *Bech* er en af Danmarks gode sønner gået bort. Vi vil i taknemmelighed bevare hans minde.

Chr. Lüttichau.